Středověká optika

Optika, která byla druhou nejčastěji studovanou oblastí fyziky ve středověku, byla omezena na geometrickou optiku. Byla to tedy věda o šíření světla a odrazu světla (světelných paprsků), která byla často také nazývána „nauka o perspektivě“. V té době nebyl ještě znám zákon lomu, a proto nebylo možné vysvětlit podstatu známého přírodního úkazu: duhy. A přitom duha nejen, že byla známá od prvopočátků vývoje lidstva, ale je to natolik komplexní fyzikální jev, který nabízí ke studiu řadu vlastností světla důležitých i pro moderní fyziku. Velkému zájmu se v té době těšily různé optické klamy a optické iluze.

Světlo bylo považováno za jakési mystérium, jemuž byl připisován hlubší duchovní význam, a proto se o jeho studium zajímali kromě fyziků také umělci, filozofové a duchovní.

Z té doby a ze zájmu umělců, filozofů a duchovních o studium světla pocházejí patrně rčení: „spatřit světlo světa“, „věčné světlo“, „být osvícen“, ...

Světlo je hlavním prostředníkem našich znalostí o světě a v některých jazycích jsou dokonce výrazy pro *světlo* a *svět* totožné.

© Encyklopedie Fyziky (http://fyzika.jreichl.com); Jaroslav Reichl, Martin Všetička
Licence http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/ zakazuje úpravy a komerční distribuci.